

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2011 r. — Ryanair przeciwko Komisji**(Sprawa T-512/11)**

(2011/C 347/71)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida i I. Metaxas-Maragkidis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, na podstawie art. 263 i art. 264 TFUE, częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.29064 (2011/C ex 2011/NN) — Irlandia — Transport lotniczy — Zwolnienia z pogłównego podatku lotniskowego, w której instytucja ta uznała, że zwolnienie z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznane w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego nie stanowi pomocy państwa;

— nakazanie pozwanej zapłatę jej własnych kosztów, a także kosztów poniesionych przez skarżącą;

— podjęcie uznanych przez Sąd za właściwe dodatkowych działań.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia prawa popełnionych przez pozwaną ze względu na to, że uznała, iż zwolnienie z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznane w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez pozwaną art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 659/1999⁽¹⁾ ze względu na to, że nie wszczęła ona przewidzianego w tych przepisach postępowania w przedmiocie pomocy, o której mowa w pierwszej części zaskarżonej decyzji, pomimo istnienia co najmniej poważnych wątpliwości co do zgodności z rynkiem wewnętrznym zwolnienia z irlandzkiego podatku od transportu lotniczego przyznanego w odniesieniu do ruchu transferowego i tranzytowego; efektem tego instytucja ta naruszyła uprawnienia proceduralne strony skarżącej przysługujące jej na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 659/1999.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez pozwaną spoczywającego na niej obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że podane przez nią uzasadnienie było wewnętrznie sprzeczne, zawierało błędy i mające znamiona nadużycia uogólnienia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2011 r. — MasterCard i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-516/11)**

(2011/C 347/72)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: MasterCard, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone); MasterCard International, Inc. (Wilmington) oraz MasterCard Europe (Waterloo, Belgia) (przedstawiciele: B. Amory, V. Brophy i S. McInnes, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności całości decyzji odmownej Komisji z dnia 12 lipca 2011 r., powołującej się na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L145, s. 43); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 3 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— instytucja ta nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— dowody, na których oparła się Komisja zawierają błędy dotyczące stanu faktycznego; oraz